

Ds. G. Boer 1^e jaargang no 5.

5 augustus 1955

PREDICATIE over Genesis 12: 2 en 3

Schriftlezing: Genesis 12

Ps. 67: 1

Ps. 87: 1, 2, 3, 4 en 5

Ps. 21: 6

Ps. 105: 4

Tekst Genesis 12: 2 en 3

“En Ik zal U tot een groot volk maken en U zegenen en Uw naam groot maken en wees een zegen; en Ik zal zegenen, die U zegenen, en vervloeken, die U vloekt; en in U zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.”

De vorige maal stonden wij stil bij de roeping van Abram. Wij merkten daarbij op de majesteit en de verhevenheid van de roepende en verkiezende God, die hen uit een heidense omgeving uittrok en hem zond naar een land, dat de Heere hem wijzen zou. Zij zagen, dat zijn leven door bevelen, die als bijslagen in zijn leven kwamen, werd uitgerukt uit zijn volksverband, uit zijn stamverband en uit zijn ouderlijk huis. De eisen, waarmee de Heere tot Abram kwam, waren zwaar.

Hoewel de eisen Gods onvoorwaardelijke gehoorzaamheid vorderen, hoewel een mens, die in het geloof Gods stem hoort, aan deze roepende God genoeg moet hebben, komt de Heere Abram te hulp door hem na het bevel ook een belofte te geven. En welk een belofte. Daaruit zien wij, dat Gods eisen en beloften immer hand in hand gaan. Gods eisen zijn te vergelijken met treden van een trap, waar langs een mens afdaalt, niet om te graven naar zijn mogelijkheden, die er niet zijn, maar naar Gods mogelijkheden, die er wel zijn. De eisen Gods zijn er op uit ons te dringen naar de verborgen wellen van zijn ontfermende genade. Wanneer ge dan ook de vorige keer met kracht zijt aangesproken alles en allen te verlaten, de dienst des Heeren voorop te stellen, dan is dit om U werkzaam te maken. Heeft deze roep U werkzaam gemaakt? Want deze roeping is er niet op uit U te verderven, maar om U te redden. Elke ontdekkende insnijding van de Heilige Geest heeft niet ten doel U in de nacht van Uw eigen onbekwaamheid te laten verzinken, maar om U te zegenen. De eisen Gods aan Abram waren zwaar, maar de belofte, die hier in zesvoudige stalen openbreekt weegt nog zwaarder. Ja, de God van al deze zegeningen reikt zover boven deze eisen uit, als de hemel zich welft boven de aarde. Het is dezelfde God, die roept en eist, als die belooft en geeft. Daarom is het ook zo zinvol de eis der bekering te prediken.

De belofte is geweldig rijk aan inhoud. Of Abram alle verdiepingen in deze belofte gezien heeft, staat niet aan onze beoordeling. Maar wij, die in de vervulling staan, hebben het Oude Testament net het Nieuwe te verklaren en het Nieuwe Testament met het Oude. Met andere woorden de Godsopenbaring doorloopt een geschiedenis. Zij is te vergelijken met de opkomst van de zon, die niet in een keer in volle pracht aan de hemel staat; net een bloem, die niet in een keer al haar luister en schoonheid tentoonstelt, maar langzaam haar kelkblaadjes ontsluit. In de openbaring Gods is een voortgang. Hier is alles in knop aanwezig, zodat in de volheid des tijds de Zon der gerechtigheid over de ganse aarde opgaat. De Raad Gods met Israël en de volkeren der aarde wordt hier in deze belofte ontvouwd.

Neen, Abram heeft niet een sprong in het duister gemaakt. Velen in onze tijd spreken over het waagstuk van Abram. Geloven zou dan het waagstuk bij uitnemendheid zijn. Hoezeer het waar is, dat het geloof oefeningen heeft waarbij al het zicht en tastbare tegen is, moet tegen deze karakterisering van het geloof bezwaar gemaakt worden. Immers het Woord, waarop het geloof steunt, wordt in de Schrift nimmer een duistere lamp genoemd, maar integendeel een helder licht.

Abram is op het klare Woord Gods uitgegaan. Dit Woord, dat als een zaad der wedergeboorte in zijn ziel is ingedaald, heeft hem nooit meer begeven. Het is niet gesmolten, zelfs niet toen hij wandelde door snikhete woestijnen, zelfs niet toen de wateren der verdrukking hem over het hoofd spoelden. Integendeel het is hem bijgebleven in allerlei nood, aanvechting en tegenstand, omdat het was het Woord van die God, die de dingen, die niet zijn roept alsof zij waren. Zo is het nog. Want, wanneer de Heere een mens roept doet Hij hen geen sprong in het duister maken, maar laat hen gaan met zijn vast en betrouwbaar Woord.

Hoort dit Woord des Heeren: En Ik zal u tot een groot volk maken. Zodra de Heere met het scherpe scheermes der afsnijding tot Abram is gekomen, en hem heeft alleen gesteld, of Hij komt vriendelijk tot hem en zegt: Ik zal u tot een groot volk maken. Toen Abram zijn stamverband en volk eraan gaf, kreeg hij een rijke nakomelingschap in een ander land, De Heere had hem deze zegen ook in Ur kunnen geven, naar het behaagde Hem deze gunst te schenken in het hem beloofde land.

De oorspronkelijke scheppingszegen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u, die na de zondvloed aan Noach en zijn zonen herhaald wordt, wordt hier in deze stroomverenging en stroomversnelling van de Godsopenbaring aan Abram en zijn zaad gegeven. De tak van het stamverband, waaruit Abram stamt, zal tot een groot volk uitgroeien. De kritiek Gods gaat niet tegen de uitgroei van stamverband tot volk, maar tegen de eigenmachtige samensmeding van de volkeren rondom de toren van Babel. Dwars tegen dit eigenmachtige pogen van de verdwaasde mensheid gaat God zijn vrijmachtige gang. Hij jaagt alle geslachten rondom de toren van Babel uiteen, haalt er een geslacht uit en smeedt dat in zijn goddelijke smidse tot een volk, waaraan Hij zichzelf verbindt. Dit volk zal dan ook niet geboren worden uit menselijke berekening of kracht, niet uit menselijke wil, maar zal uit God en uit zijn wonderdaden worden voortgebracht. Dit is het volk uit Abram gesproten. Elke Oosterling, dus ook Abram, wordt geboeid door de belofte van een talrijk nageslacht. Daarin is voor zulk een Oosterling grote eer gelegen. Hier echter is de stam en het volk uit Abram er niet om Abrams wil, maar om de God van Abram.

De Heere gaat hier met zijn heil en genade de historie in. Hij laat de geschiedenis niet voor wat deze is, maar Hij gaat met zijn Woord deze geschiedenis in, zodat deze heilsgeschiedenis wordt. De geschiedenis is dus daarom belangrijk, omdat God er met zijn Woord, dat is met zijn Christus ingaat. De godsopenbaring is dus een openbaring in de historie. Als Abram een legendarische figuur geweest is, is de God der openbaring een leugenaar, want God heeft zich verbonden aan deze Abram. Hij heeft zijn belofte gestalte laten aannemen in deze historische persoon en in dit historisch volk Israël, opdat dezen het voertuig zouden zijn, welke de Christus zouden dragen naar de Vleeswording des Woords. Vandaar, dat wij niet allen een historisch volk Israël hebben, maar ook een historische Christus, geboren in de volheid des tijds uit een vrouw, geworden onder de Wet. Abrams afstamming is belangrijk, omdat het beloofde zaad uit hen stamt. Hij is het instrument tot de Vleeswording des Woords. In deze belofte van een talrijk nakomelingschap, besluit God zijn heil voor alle volkeren der aarde, voor al de heidenen, die straks door het geloof dezelfde genade: vergeving der zonden, kindschap Gods en de aanneming door God, deelachtig zullen worden.

Deze nakomelingschap is inderdaad niet te tellen.

Toch ging deze belofte in tegen al het zicht— en tastbare. Sarai was onvruchtbaar en zij had geen kind. De Heere gaf zijn belofte van een talrijk nakomelingschap aan een man, die reeds op leeftijd was, en straks ook aan een vrouw, voor wie de geboorte van een kind naar menselijke berekening uitgesloten was. Zo staat hier de zichtbare werkelijkheid vierkant tegenover de goddelijke werkelijkheid. Zo werkt de Heere altijd. Wanneer de Heere een mens groot maakt, maakt Hij hem eerst klein, vernedert hem tot het uiterste. De vervulling van de belofte gaat immers door het wonder heen. Wanneer wij voor het eerst het Woord Gods horen, de belofte Gods indrinken en daarmee korter of langer verblijdt zijn, komt er een tijd, waarin wij met deze belofte geen raad weten. Immers wanneer de Heere een belofte gaat vervullen, gaat Hij in plaats van naar het Zuiden naar het Noorden. Hij snijdt alle natuurlijke mogelijkheden af, zodat wij geestelijk de onvruchtbaarste worden, die er op de aarde rondlopen. Hierdoor leren wij onze hoop af te trekken van mensen, eigen macht en eigen kracht en deze te stellen op God, die de doden levend maakt en de dingen, die niet zijn roept, alsof zij waren. Zo troost God zijn droevig volk bij Jesaja, als Hij zegt: Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt, maakt geschal met vrolijk gezang en juich, gij die geen barensood gehad hebt.

Zo stelt de Heere ook vandaag geestelijk onvruchtbaren in een groot gezin, opdat wij niet zouden zien op wat een mens vermag, maar op wat de Heere vermag. Ik zal U zegenen, Dit is de tweede straal, die ons tegenschittert uit de goddelijke belofte. Deze belofte geeft de Heere immers aan mensen, die onder de vloek bedolven schijnen. Hoe zal de vader der gelovigen juist op dit punt aangevochten zijn! Hij de vader van een groot volk, ja van volkeren en dan een onvruchtbare vrouw, zonder een kind! Ja, de tegenstellingen zijn wel erg groot! Het vruchtbare land van de Eufraat en de Tigris moest worden prijs gegeven voor een dor stoppeland. In Jes. 51 wijst de Heere Israël op hun afkomst, op de bornput, waaruit zij gehouwen zijn. Hij zegt daar: Aanschouw Abram, Ulieder vader, en Sarai, die U gebaard heeft, want Ik riep hem, toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem en Ik vermenigvuldigde hem.

Zo zegt de Heere ook nu tot hen, die de roep Gods hebben gehoord en daarvoor allerlei aardse voordelen er aan gegeven hebben: Ik zal U zegenen Waarlijk, God die hier spreekt is

de God aller zegeningen, Hij heeft meer dan een zegen. Tot de jeugd, die hier vraagt: Wat hebben wij er aan? Zegt de apostel: De godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende een belofte voor dit en voor het toekomstige leven. Is dat niet de moeite waard?

De zegen, die God aan Abram gaf, was een rijke nakomelingschap. Dit kan het ook vandaag ook nog zijn. De doorgaande leer der Heilige Schrift is, dat de vrucht van de schoot een beloning is en dat de kinderen rondom de tafel gezeten vergeleken worden met olijfplanten. Er moet in de gezinnen wel heel veel ziek zijn, wanneer deze zegen veranderd is in een vloek en een last. De geloofskraacht moet wel heel erg ingezonken zijn, wanneer eigen gedachten en stelsels gaan heersen over het Woord Gods. Ook vandaag wordt deze zegen nog ervaren.

Zegenen betekent ook goed spreken van iemand. Zo is Abram er ook goed mee, wanneer de Heere goed van hem spreekt. Want in die goedspreken Gods over Abram, wordt een stroom van allerlei tijdelijke en geestelijke zegeningen over hem uitgestort.

De derde straal, die ons in het oog valt, is: En Ik zal Uw naam groot maken. Dat is dan ook gebeurd. Geen naam wordt in het Oosten eerbiediger genoemd dan de naam van Abram, Vele volkeren beijveren zich Abram als hun stamvader aan te wijzen. Het belangrijkste is: Hij is de stamvader van het Israëlitische volk, dus de stamvader van Christus naar het vlees. Alvorens Abram deze naam ontvangt, laat hij zijn naam doorhalen in de burgerlijke stand van Ur der Chaldeen. Toen had hij geen naam meer. Hij gaf er alles aan. Hierin was Abram een schaduw van Christus. Ook Hij gaf alles op. Hij was God gelijk, maar nam de gestalte van een slaaf aan. Daarna heeft God Hem uitermate verhoogd en Hem een Naam gegeven, welke is boven alle Naam. Dat is de weg in het Koninkrijk Gods om een grote naam te krijgen: alles er aan geven om Christus wil, eigen zondaarsnaam leren spellen en verfoeien, om Christus wil alle dingen als schade en drek te leren achten. Dan ontvangen wij van God een naam, die niemand kent dan die hem ontvangt. Gelukkig elk, die eigen naam verliest en van God een nieuwe naam ontvangt. Verheug U dan, dat Uw naam geschreven staat in het boek des levens.

Abram's naam werd groter, naarmate hij hing aan de Naam Gods. Immers naam betekent: Mijn vader is verheven, ik kan er niet bij! Zo daalt Gods Naam in zijn afglans op Abram neer. Hoewel er in die dagen een Nimrod op de aarde was, hoewel er voerde zondvloed mannen op de aarde waren, geweldig van naam, hoewel Abram in het begin maar een onbekend man was, toch is gebleken, dat Gods Woord waar was. Reeds tijdens Abrams leven sloten Aner en Eskol bondgenootschappen met hen en zeiden tot hem: Gij zijt een vorst Gods in ons midden, Hieruit zien wij, dat de hand Gods over Abram, over zijn huis en nog meer over zijn nageslacht was uitgestrekt. Leer dan niet voor Uzelf een grote naam te zoeken. Wat is een mens ijdel! Wat is hij een zoeker van zichzelf, zolang de Naam des Heeren voor hen een klank is! Wie is groot in het Koninkrijk Gods? Hij, die een van de minste geboden gedaan en geleerd heeft. Dan zullen wij ook wandelen in de voetsporen van Abram. Er staat, en let daarop: Ik zal Uw naam groot maken. Abram behoefde dat zelf niet te doen.

En, zegt de Heere er onmiddellijk achteraan, wees een zegen. Het grootmaken van Abrams naam heeft dus niet alleen Abram op het oog, maar ook anderen. Dit woord, dat in de bevelsvorm staat, is tegelijkertijd een belofte. Terwijl de Heere dit woord tot Abram spreekt, is het er ook. Hij gebiedt en het staat er, Hij spreekt en het is er God zorgt ook voor de

uitvoering van dit bevel. Ieder, die met Abram in aanraking komt en de God van Abram prijst, zal door de Heere gezegend worden. Abram zal de persoonlijke illustratie zijn van wat het is door God gezegend te zijn.

Ziet ge, hoe rijk het wel is door God gezegend te zijn? Ziet ge wel, hoe rijk niet Abram, naar de God van Abram is? Ziet ge ook, hoe rijk deze God is, die door de Zijnen ook nu nog de wereld zegent? Ook nu is elke godvruchtige tot een zegen voor zijn omgeving. Dat heeft God zelf gezegd. En hij is alleen godvruchtig, indien hij dicht bij God leeft, anders niet. Elke godvruchtige is tot een zegen voor een ieder, die met hen in aanraking komt en zegen begeert. Abram is een stroombedding van de zegen Gods. Langs deze stroombedding zullen allerlei bomen en planten groeien. Zo is ook de ware godvruchtige in onze dagen tot een zegen voor zijn omgeving, overal waar hij gesteld is. Is dit waar van Abram, dan is dit nog veel meer waar van Christus. Want Christus is tot een zegen gesteld, overal waar Hij Zijn voetstap zet op aarde. Een ieder, die met Hem in aanraking kwam en zegen begeerde werd door Hem gezegend, hetzij tijdelijk, hetzij eeuwig, hetzij beide. Hoeveel temeer, nu Hij door kruis en opstanding door God de Vader is verheven aan zijn rechterhand, en Hem alle macht is gegeven in de hemel en op de aarde! Paulus er van jubelt: Gezegend is de God en Vader, van onze Heere Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in den hemel in Christus, gelijk hij ons uitverkoren heeft in Hem, van de grondlegging der wereld, opdat wij heilig, en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde. Hij is de meerdere Abram, die hoog uitrijst boven Abram in het Oude Verbond.

Immers de Kerk zingt van Hem;

**Gewis, Gij zult al deeuwen door
Hem met Uw Gunst verzellen,
En tot een zegen stellen. Ps. 21:6.**

Zoals Christus tot een zegen is gesteld voor de volkeren der aarde, zo wil God, dat zijn volk tot een zegen zal zijn op deze aarde. Ook de kerk Gods van vandaag heeft de belofte van deze goddelijke zegen, dat zij tot een zegen zal zijn. Dat is een belofte, die aan elke daad vooraf gaat, Met deze goddelijke belofte troost en sterkt de Heere ook zijn Kerk vandaag: Ik zal U tot een zegen stellen. Ja, die zegen gaat zelfs zover, dat de Heere God tot Abram zegt: Ik zal zegenen, die U zegenen, en Ik zal vervloeken, die U vloekt.

Dit is het diepste van het welbehagen Gods. Hier buigt Hij zich zo diep neer tot Abram, dat Hij zegt: Gij en Ik, wij gaan straks een verbond sluiten. Dan ben Ik Uw Bondgenoot, dan ben Ik solidair met U. Wie U aanraakt, die raakt Mij aan, die U zegent, die zegent Mij. Abram en zijn nageslacht worden tot een criterium gesteld. De houding tegenover hem zal beslissend zijn. Wie een zegenende houding aanneemt tegenover Abram en zijn geslacht, zal door God gezegend worden. Wie een vijandige, vloekende houding aanneemt tegen Abram en zijn nageslacht, zal door God vervloekt worden.

Is dat niet aangrijpend, dat God zich zo solidair, zo lotsgemeen verklaart, in de ingang van zijn historische openbaring, met de persoon en het nageslacht van Abram, dat Hij zegt: Uw vijanden zijn Mijn vijanden en Uw vrienden zijn Mijn vrienden? Dat is aangrijpend! In Abram

gaat reeds lichten het woord, dat de Apostel Paulus later spreekt: Want wij zijn Gode een goede reuk in Christus, zowel in degenen die verloren gaan, als in degenen, die behouden worden, Genen wel een reuke des doods ten dode, naar dezen een reuke des levende ten leven. Want het woord Gods is een tweesnijdend scherp zwaard. Het roept de tegenstelling op niet naar menselijke berekening, maar naar Goddelijk plan. Het gaat dwars door een mens, door een gezin, een volk en een land, ja door de volkeren der aarde heen. Hoe kan God lotsgemeen zijn met Abram? Omdat Hij in het woord, dat hij sprak vooruit zag op Hem, die niet alleen aan Gods gerechtigheid genoeg deed, maar ook zo een werd met zijn volk, dat Hij zich niet schaamde hun Broeder genaamd te worden. Dat is onze Heere Jezus Christus, die ons vlees en bloed heeft aangenomen, en die zo lotsgemeen is geworden met een verloren volk, dat Hij door dat volk wordt genoemd, oudste Broeder, Vertegenwoordiger, Voorspraak, Advocaat, Hogepriester aan de troon des Vaders.

Abram is gezegend. Waar God de zegen spreekt, is zij ook aanwezig. Nu is Gods mensenhart echter zo boordevol met vijandschap tegen God, dat deze vijandschap ook een uitlaatklep zoekt tegen Zijn volk. Dat heeft Abram ervaren, dat heeft ook Israël ervaren. Abram is vervloekt geworden, zelfs in zijn neef Lot. Toen men zijn neef Lot aanrandde in Sodom, en meenam, ging de vloek Gods over Abram's vijanden zelfs zover, dat zij die zijn neef aanraakten, door hem werden geslagen, ten dode toe. Maar ook zij die zijn vriendschap zochten o.a. Aner en Eskol, zijn door God gezegend om Abrams wil. Zelfs de Farao en de koningen in de omgeving, welke door God zijn weerhouden van schanddaden, werden op de voorbedding van Abram genezen en gezegend.

Zoals het met Abram was, zo was het met het volk uit Abram gesproten. God heeft weliswaar vaak getuchtigd om hun eigen zonden. Maar niet zodra de stokken, waarmee God het sloeg zich gingen verheffen, niet zodra de roede, waarmee Hij Israël teisterde begon te zeggen: Ik heb dit gedaan, of God rekende met die vijanden af. Zodra dit volk aan de straffen hunner ongerechtigheden een welgevallen kreeg, en zodra zij uit de nood van het leven tot God riepen, stond God op tot de strijd, en behandelde de vijanden van Israël als Zijn persoonlijke vijanden. Hij dorstte hen dan in Zijn toom door Zijn knecht David. Nu zegt Psalm 2: U dan gij volkeren, handelt verstandig. De waanzinnige haat van de volkeren van die dagen tegen Israël en Zijn gezalfde Koning kwam voort uit de haat tegen de God van dat volk. Nu dan o Koningen handelt verstandig, laat U tuchtigen, opdat Zijn toom niet ontbrande. Kust den Zoon, dat is ten eerste de Israëlitische Koning, Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg zoudt vergaan, wanneer Zijn toorn maar een klein weinig zou ontbranden. In die haat van de volkeren der aarde tegen Israël en Israëls koning was ten diepste verborgen, de ziedende haat tegen Israëls Christus, omdat Hij toch in dit voertuig, in dit volk werd gedragen. De haat richtte zich tenslotte tegen het levende Kind, tegen de inhoud van de belofte, die open zou springen, in volle kracht en pracht in de vleeswording des Woords.

Hoewel Israël als volk, zijn Messias verworpen heeft, en hoewel zij zwervende en dolende over de aarde gaan, ook nu waakt de Heere over dit van Hem afgefallen volk met grote nauwlettendheid. Zelfs degenen, die dit volk in hun afval hebben getuchtigd, hebben hun eigen graf gegraven. Immers de Heere heeft nog een heilrijke bedoeling met dit volk aan het einde der dagen. Zijn roeping en genadegiften zijn onberouwelijk. Daarom slaat ook God het Israël van onze dagen nauwlettend gade. Een ieder, die zijn hand uitstrekt naar dit Israël

Gods, die strekt ten diepste zijn hand uit naar de Christus Gods. Dat heeft Hitler ervaren met zijn gaskamers, waarin hij miljoenen Joden heeft vergast. God heeft hem weggesmeten. Want wie Zijn volk aanraakt, zelfs in hun verharding, die raakt de levende God aan, die waakt over Zijn volk. De haat tegen de Joden, is ten diepste de haat tegen Israëls God en Abrams Christus. De zaligheid is uit de Joden. Zij zijn 'beminden om der vaderen wil. Zij behoeven een plaats in de voorbidding der gemeente. Wij hebben te bidden om hun heil, Paulus zegt: Zie toe, dat wanneer zij afgehouden zijn, ook gij niet afgehouden wordt. Gij zijt toch als takken van een wilde olijfboom in hun plaats ingeënt, en betreft sappen uit de wortel van de belofte Gods, die hier teruggaat tot Abram.

Is het dan reeds zo, dat wij in een Jood meer herkennen van Christus, dan in onze, zuivere Germaanse rassië, is het dan reeds zo, dat God over alle rassenhaat en rassenwaan de vloek uitspreekt, hoeveel te meer waakt God over zijn Sion. Dat is Zijn Kerk, niet alleen uit de Joden, die Christus hebben aangenomen, maar ook uit de heidenen, ook diegenen uit Jafeth, die wonen in Sems tenten, en zich verblijden in den Heere, de God van Sem, Zij zeggen met Noach, profetisch verlicht; Gezegend zij de Heere, de God van Sem. Dat is het verborgen lichaam van Christus, dat tot openbaring komt in het instituut, in de ambten, verbond, verkiezing en nog zoveel meer. Hoeveel te meer waakt God over zijn volk vandaag. Dat wil zeggen dat ook vandaag geldt: Ik zal zegenen, die u zegenen, en Ik zal vervloeken, die u vloekt. Dat is de nekslag aan de hoogmoed, en de eigengerechtigheid van de mens, Dat is de nekslag voor Paulus, die als een goddeloze gegrepen werd door deze Jezus van Nazareth. Deze Jezus was niet degene, die de wet van Mozes opzijzette, naar vervulde. Deze Jezus van Nazareth bracht het Farizeendom waarlijk de doodsteek toe, omdat Hij niet alleen de Messias wilde zijn die zich in het einde der tijden zou openbaren, maar Hij ook de Messias wilde zijn als een klomp bloed en vuil, de vloek Gods, van de Horeb wegdragend op Golgotha. Hoeveel te meer zal God waken over het overblijfsel der verkiezing der genade, dat Hij ook in deze tijd heeft.

Het is dus naar Gods woord, dat de godvruchtige vandaag tweërlei soort mensen ontmoeten. Eigenlijk is er naar Eén soort, maar door Gods wederbarende genade, en anderzijds door de verharding der harten ontstaat er tweërlei soort mensen. Dat zijn ten eerste allen, die het volk des Heeren zegenen, niet om hun hebbelijkheden of onhebbelijkheden, maar die zegenen, de God van dat volk, die zegenen de Christus Gods, die zegenen de Heilige Geest, die zegenen de bron van alle zegeningen. Dat zijn ten tweede allen, die in hun natuurlijke vijandschap of eigengerechtigheid hun haat tegen God verbergen in de haat tegen zijn volk. Laten wij er goed aan denken: God is lotsgemeen met Zijn volk. Het geldt ook vandaag: Wie U zegent, die is gezegend, maar wie U vloekt, die zal Ik vloeken. Door deze belofte van zegen en vloek maakt de Kerk een wonderlijke gang over de aarde. Als de Kerk springlevend is, dan heeft ze het kruis in de wereld te dragen. Als de Kerk ingezonken is, als in de dagen van Elia, heeft Zij het kruis in het verbondsvolk te dragen. Dat is een groot verschil! Daarover moet U maar eens nadenken. Maar hoe het ook zij, in ieder geval gaat in vervulling: Wee U, wanneer alle mensen wel van U spreken. Van wie hebben zij dit wel gedaan? Van de valse profeten, die riepen: Vrede, vrede en geen gevaar. Zulk een vond iedereen een beste man! Wee U, zegt Christus, wanneer alle mensen wel van u spreken. Zij hebben Mij gehaat, zij zullen U ook haten. Vandaar dat Gods kerk over de aarde gaat door eer en oneer, door goed gerucht en kwaad gerucht, als verleiders getekend en nochtans waarachtigen, als onbekenden, en nochtans bekend, als stervenden, en ziet, wij

leven. Zoals Christus gezet is tot een val en opstanding voor velen in Israël, en tot een teken dat zal worden weersproken, zo is, nu deze gezegende Christus aan Gods rechterhand is, Zijn Kerk een bron van twist en tegenspraak. Zo is Christus in Zijn volk vandaag nog gezet tot een teken, dat wedersproken zal worden.

Loop dan niet te ver, maar begin dicht bij Jeruzalem. Is die tegenspreker in U reeds verstomd? Wanneer God tot U zegt, dat er geen haar van U deugt, dat gij wederom geboren moet worden, zult gij het koninkrijk Gods zien, dat gij aan de strenge gerechtigheid Gods dient onderworpen te worden, om met Christus in Uw hele oude bestaan aan het kruis geslagen te worden, en dat vrome en Goddeloze vlees met al zijn bewegingen en begeerlijkheden met al gedachten en bedoelen aan dat vloekhout der schande geslagen te worden. Hebt gij die vijand, die goddeloze, die tegenspreker in U opgemerkt? Hebt gij het verloren, zodat de tegenspraak tegen Gods recht is verstomd? Zijd gij stil gemaakt om Zijn Goddelijk oordeel te aanvaarden en als een wonder van Gods genade deze Christus, gestorven om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking, uit Gods hand te ontvangen? Die rechtvaardige sla U, en het zal U tot een zegen zijn, ja, het zal U als olie des hoofds zijn. Dit slaan zal waarlijk Uw hoofd niet breken.

Deze rechtvaardige heeft ook rechtvaardigen op aarde, die leven van zijn toegerekende gerechtigheid. Zij vormen een haard van tegenspraak, haat en achterdocht. Waarom? Stralen zij dan geen liefde uit? Soms ook wel. Waarom worden ze dan toch gehaat? Wel, omdat zij U ontdekken, dat gij met een leugen in Uw rechterhand verloren gaat en dat het niet gaat om wat gij zijt in Uw eigen vroomheid en in Uw eigen gerechtigheid, maar dat het gaat om God, om Christus en om Zijn Heiligen Geest. Och zag de mens maar, ook wanneer hij ontdekt wordt aan zijn valse gronden dat het nu alleen maar de bedoeling is om hem te redden, om hem met zijn wonden voor Christus te werpen. Dan was hij al een stuk op weg. Maar de natuurlijke vijandschap en blindheid des harten verhindert zovelen dit te zien, hoewel ze het weten en er ook naar geoordeeld worden. Dit is ontroerend! De tegenspraak, ja zelfs de vloek wordt opgewekt. Want vloeken betekent niet alleen dat ge iemand letterlijk vervloekt, het betekent ook dat gij kwaad van iemand spreekt, kwalijk van hem spreekt. Onderzoek nu Uzelf, juist in deze zaak! Hoe staat gij tegenover de God van Abram, en tegenover het volk Gods?

Ik zal zegenen die U zegenen. De apostel Johannes zegt, dat allen, die uit God geboren zijn, lief hebben degenen, die uit God geboren zijn. D.w.z. zij hebben lief de broeders en zusters in Christus. Het is een onmiskenbaar teken van geestelijk leven, wanneer gij niet alleen eerbied en respect, maar bovenal onverbreekbare liefdesbanden kent aan hen, die God vrezen. Natuurlijk is dit niet de grond, Christus is de grond. Maar ik denk aan Ruth, die in haar prille keuze meer aan Naomi hing dan aan de God van Naomi, omdat zij Naomi zo goed kende, en de God van Naomi nog zo weinig kende. Zo zijn er ook vandaag, die heen en weer geworpen worden als een golf, en toch bemoediging mogen ontvangen omdat zij met tere onverbreekbare banden verbonden zijn aan het volk, dat uit Abram gesproten is. Hier komen vruchten openbaar van het geloof. Immers de Heere Jezus zegt: Zo gij dit aan een van Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dit Mij gedaan. Onderzoek Uzelf op dit punt. Want Uw bedekte haat tegen Zijn volk, is een bedekte haat tegen God en Christus. Weet het wel, dat wie Gods volk aanraakt die raakt Zijn oogappel aan. Let er echter op, dat niet Abram vloekt, maar God. Wie waarlijk aan deze belofte deel heeft, slingert niet zelf met allerlei

banvonnissen, maar geeft het over aan Hem die rechtvaardig oordeelt. Mij komt de wraak toe, zegt de Heere, Ik zal het vergelden. Zeer droevig is het, wanneer broeders van hetzelfde huis elkander bestoken. Immers dan zijn de stokken Liefelijkheid en Samenbinding verbreken, dan leven de broeders van hetzelfde huis niet meer als broeders samen.

Dit is het ernstigste symptoom van het verval der Kerk in deze tijd. Daarover is in de eerste plaats hartelijke verootmoediging, bekering en geloof nodig. In de tegenwoordigheid van de Koning, ligt de heerlijkheid van de Kerk. In de onttrekking van de Koning ligt de kaalheid en de machteloosheid van de Kerk, maar in Zijn tegenwoordigheid valt de verschrikking op de vijanden. Waarlijk, dan zullen wij rijden op de hoogten der aarde en de vijanden zullen in het stof geworpen worden. Dat gaat door veel nood, aanvechting en tranen, door veel teniet maken van eigen kracht, macht en eer, opdat wij met Abram zouden mogen zeggen: Mijn Vader is zeer verheven. Hij zal voor ons strijden en wij zullen stil zijn. Deze oefeningen des geloofs zijn uiterst noodzakelijk om te leren, dat Gods wegen niet onze wegen zijn, om af te leren op Gods wegen in te grijpen of er op vooruit te grijpen. Zo leert Hij lijdzaamheid en door de lijdzaamheid vertroosting der Schriften. En in U zullen gezegend worden alle geslachten der aarde. Dat is de kroon op de belofte. Hier trekt het zegenwoord der belofte de wijdeste omtrek. Want hier wordt de Christus geopenbaard. Boven Abram rijst torenhoog uit de Christus, die niet alleen een Licht zou zijn voor Zijn volk Israël maar ook een Licht der heidenen. Hij immers is en was het Licht der wereld. Paulus haalt deze schriftplaats aan in Gal. 3 en ziet in dit zaad Christus. In Christus zal er weer komen de universele greep op de mensheid, die de Heere bij Abram had losgelaten. Nu mag, ja moet het Evangelie gepredikt worden aan alle creaturen. In deze prediking gaat de zegen van Abram uit tot de heidenen. Het kindschap Gods, rechtvaardiging en heiliging, gaven en gemeenschap des Geestes. In deze belofte wordt Abram ingeleid in de strategie Gods met deze wereld. 't Gaat hier dus niet alleen om Abram, naar vooral om de volkeren der aarde.

Zo is Abram werktuig en medearbeider Gods in de zegen over de volkeren der aarde. Uit deze geschiedenis vloeit voort de roeping der levende Kerk. Wat is de taak? Niet anders dan getuigend Uw weg te gaan. Gij staat temidden van een krom en verdraaid geslacht, opdat gij daar Uw licht zoudt laten schijnen. Dan gaat ge zegenend Uw weg en niet vervloekend. Gij zegent ook Uzelf niet, maar gezegend door Abram's God, zult ge anderen ten zegen zijn. Gezegend zijdt gij zo gij verlost van de vloek Gods Uw weg gaat!
Amen.

